

[Transcript] Carice & Halina / Roem

Ik ben Karis. En ik ben Halina.
Maar haal het wel even. Jij hebt namelijk heel goed nieuws, volgens mij.
Ja, lieve luisterhuis. Wij komen terug.
Er komen nieuwe afleveringen van Karisen Halina.
En dat is A. Heel leuk. B. We zijn er elke week.
En C. Op Paulina.
Dat moet met een Groningsaccent.
Ons weet mens niet dat jij Halina bent die Karis nadoet.
Nee, je bent Halina weer. Sorry, pardon.
Dit is zo, meta. Ben ik nou Karis die Halina nadoet van Halina die Karis nadoet?
Maar je kan dus wel naar ons luisteren zonder reclames.
Dat is wel even een belangrijk punt.
Zonder reclames? Hoeg. Leuk.
Gewoon lekker vrijdoor associëren zonder die commerciële boodschappen.
Wil jij ook twee maanden gratis luisteren naar Padimaal?
www.karisenhalina.nl
Dus, kom als graad eens beluisteren.
Ja, snel een beetje.
Hai, hai.
De stroom.
Zonder het gebruik van een tranenstik was hun carrière helemaal niets geworden.
Hier zijn Halina Rijn en Karis van Houten.
Hallo mensen, daar zijn we weer hoor.
We zijn er gewoon nog steeds.
Jullie dachten dat we er mee op hielden, maar het is dus niet zo.
Jullie moeten met ons weg te slaan zijn.
Nee, nu hebben we de smaak echt zwakker.
Heerlijk vinden we het.
We gaan nu alleen nog maar podcast doen.
We doen niks meer, registreren, acteren, dat is allemaal verleden tijd.
Het is alleen nog maar podcast.
Ik durf het niet mee te doen.
Natuurlijk niet.
Dan doe ik het echt niet meer.
Het is het scoort.
Jij hebt erom gevraagd, het is jouw ding, niet mijn dim.
Jij wil ook het doen.
Doe ik het, is winnen.
Nee, maar dat is die Spalverhoevenstem.
Ik wil liever die vrouw uit Groningen.
Nou ja, maar jij zegt.
Ik ben geen fucking clown.
Ik ben geen beer, maar een ring door mijn neus.
Nou, dat ben ik eigenlijk wel.

Je bent een circusbeertje.
Een circusbeertje.
Wij gaan het dus ook hebben over de circusbeer.
Een ultieme vorm van circusbeerigheid.
Bierij.
Dat is toch waar mijn lievelingsverhaal is.
Goudhaartje.
Goudhaartje groeien.
Haartje groei, min kind.
Houtje groei, voor het lievelse zin.
Goud lokje bedoel jij?
Heb je het over waar?
Ik heb ooit een goudlokje gespeeld in een Joost-operatum.
Wil je nog een keer doen vanmorgen vloog ze nog?
Dat zit heel vaak in mijn hoofd, maar dat weet ik niet wat dat is.
Dat die de ander dood, maar ik weet zelf ook niet meer waar het over ging.
Maar kan je dat even doen?
Nee, dat kan ik niet.
Nou, we proberen elkaar nu te dwingen tot act, maar...
Wat gaan we het hebben over?
Roem.
Roem, broemd zijn.
Privacy.
B-ennerschap.
Succes.
B-ennerschap, ja.
Succes. Succes, geverzekerd.
Eerdere behaltes, succes en niet zo rond de toekomst.
Hier is een pakkaas hoevaar ik barand.
Tips en tricks.
De resultaten behaald in het verleden die er geen garantie voor de toekomst.
Dat is wel waard.
Ik ooit vanuit tussen heel lekker chocola.
Ik zal het merk niet noemen, maar ik zit er heerlijk van te gaan doen.
Dan kunnen ze misschien nog wat...
Ejectieren.
Een financiële ejectie.
Ik heb financiële ejectie gegeven van dit geheel.
Want die hele audio brengt ook allemaal geen zak op, maar mij niet uit.
Dus het is slow cooking.
Slow cooking.
Anyway.
Oké.
Roem.

Heb je er iets mee?

Nou, ik...

Ik was vroeger wel echt...

Ik was al heel jong.

Dus naar dat verhaal zou ik al heel vaak verteld.

De Annie, bla, bla, bla.

Maar ik wilde dus wel inderdaad gewoon in de spotlight staan.

Dat kan ik me nu gewoon niet meer...

Echt?

...mee identificeren.

Ja, ik vond dat echt leuk.

Ik vond dat gewoon leuk om op een podium te staan.

Want ik ben nog heel goed de eerste keer dat ik op een podium stond.

Ik was in het Grand Theater.

Het was open podium.

En dan ging ik in het actum.

Mijn moeder had een decor geschilderd.

Ik had een heel balletpak aangedaan.

En ik ging naar dansen.

En weet ik veel wat ik allemaal deed.

En toen ging me de muziek niet aan.

Dus het was heel zielig eigenlijk.

Ik moest wachten tot die muziek aanging.

Stond later in de krant.

Zullen je je dansje doen?

Er klinkt nog geen muziek.

Stond in een gezinsboud.

Maar toen...

En ik had ook helemaal niet...

Ik stond daar.

Ik stond daar.

En ik dacht.

Ja.

Ik geniet gewoon.

Ik sta hier.

De muziek is er misschien nog niet.

Ik mag er niet zijn.

Ja.

Dat vind ik zo grappig als ik terug denk.

En ik heb ook...

Dus later toen ik heel veel stage fright kreeg.

En allemaal angst.

En allemaal phobieën.

Weet ik wel wat allemaal mentale bullshit ik er allemaal kreeg.

[Transcript] Carice & Halina / Roem

Toen probeerde ik dat altijd weer te channelen.
Dat moment van dat ik het echt leuk vond.
Ja.
Maar dat was dus een eigen performance.
Het was niet een rol.
Nee, joh.
Ik had het helemaal zelf.
Ik had mijn moeder de opdracht geven om in een levensgroot decor te schilderen.
Ik had ook de meegalon maar niet ervan.
Ik voelde me heen.
En het was viss in het water.
Ik dacht ik ga hier vrij bewegen.
Ik weet ook niet meer precies wat ik daar deed.
Maar een hele act.
Het was voor mij de urgentie om te spelen.
Het was zo groot.
En dat was heel puur.
Een heel heerlijk gevoel.
Dat is weg.
Dat is weg, weg, weg.
Maar dus dat is dan misschien niet van ik wil beroemd worden.
Maar wel ik wil gezien.
Ik voel me prettig in deze biotoop.
Toen later vond ik het allemaal zonant.
Vreeselijk.
Verschuwelijk.
De hel.
Dat was het.
Meer heb ik ook niet te zeggen.
Nee.
Het is er even van het podcast.
Floor George.
Yes George.
Taken we weg.
Oké.
Mijn eerste rol was Dracula.
Believere denot.
Echt?
Hele bloedeloze versie van Dracula heb ik uitgebeeld.
Spoken rond de klok.
Hoewa.
Spoken rond de klok.
Hoewa.
Spoken rond de klok.

Hoewa.

Ik merk dat dit heel een genuus gevoel oplevering wordt.

Spoken rond de klok.

Om 12 uur.

Betetje dit nog weet.

Ik heb hele gekke herinneringen van die tijd.

Maar ook verjaardagen van kinderen, van die zes, zeven, acht waren die ik nooit meer in mijn leven heb gezien.

Wacht u even, dus we zijn heel even van het thema groen.

Zijn we nu door naar kinderverjaardagen, gewoon random herinneringen die je nog weet.

Nee, dat vind ik ook niet.

Maar anyway, had je ook van die hoektanden in?

Ja, dat is een hele lelijke foto van dat je zo'n hele dode blik in mijn ogen...

Mooi.

Ja, geen enkele expressie.

Ik voelde me ook zo'n soort expressieloos figuur.

Met die draak willen had ik echt iets neergezet.

Cool.

Nee, niemand herinnerde zich dat niet.

Maar genoeg jij ook van die podiumervaring?

Ja en nee.

Ik wilde liever niet tussen de schuifteur, maar ook weer wel.

Ik wilde wel met mijn zus, altijd Annie doen inderdaad.

En mijn zus moest dan altijd Daddy Warbok zijn en ik mocht dan altijd Miss Henneken zijn.

Dat vond ze zelf heel irritant.

Ik voerde ook ellenlang een toneelstuk op voor de buurt, want mijn vader had een soort theater.

Nou, dat moet zo schijzen geweest.

Die schreef ik ook helemaal uit.

Nee, het is toch verschrikkelijk.

Maar goed, anyway, dus ik had wel zoiets met Roem, maar jij wilde jij beroemd worden.

Nee, totaal niet.

Nee, ik heb dus mijn liefde oude vriendenboekje, vriendinnenboekje, vrienden...

Dikke vriendjes en vriendentjes, Jan Jans en de kinderen.

Dat was heerlijk.

En we hebben eigenlijk zelf alleen maar ingeschreven.

Er zijn gewoon drie andere mensen die hebben ingeschreven, maar elk jaar, elke maand...

Dan had ik dit weer zelf ingevuld.

Maar letterlijk, bij alles staat het mijn liefste wens.

Geen oorlog, meer betere milieu.

Wat ik later wilde worden, cabaretier, actrice of iets met schrijven.

En dan wilde ik naar de Kleinkunstacademie, cabaretier, actrice, journalist, reclame, mode.

Nou, je was wel creatief.

Hoe is het naar rest?

Actrice.

Heel veel mensen die egoïstisch zijn, naapig zijn, onorgineel zijn, opdringerig zijn, niet zichzelf zijn.
Dikke veroordelen.
Tiersloord.
Tiersloord en even.
VWO.
Maar wij wilden wel allebei dus vroeg wel spelen.
Dat is duidelijk.
Of niet?
Ja, maar ik heb nog nooit gedacht van ik ga wel beroemd worden.
Ik weet ook niet precies hoeveel het was, ik wilde gewoon spelen.
Ik wilde dat vak doen, ik wilde een goede acteur worden.
Maar ik was dus wel bewust toen ik eind niet zag en erachter kwam...
Dat ik dacht, oh ja, dat is dus iemand die dat speelt, het is niet echt.
Het was er waarom zes.
Je hebt echt auditie gedaan en die heeft deze rol gekregen.
Ja, toen dacht ik dat, dat wil ik ook.
En ik weet ook nog toen ik dus kinderen voor kinderen bij de buur op tv zag.
Want ik mocht zelf altijd bij geen tv.
Dacht ik wel, ik heb toen wel gevraagd van hoe kom ik bij kinderen voor kinderen.
En mijn moeder...
Zou je ze nou bij de bus pakken?
Ja, mijn moeder had er geen idee en die wilde, ja, en terecht ook, gelukkig ook, godzijdank ook.
Maar ik wilde wel meedoen daar aan.
Ik vond ook, ik wilde zingen.
Want jij wilde ook zingen.
Ja, ik wilde ook zingen.
Ik wilde ook musicalsster worden, eerlijk gezegd.
Ik wilde helemaal niet per zee serieus krenten, brood, de suurdezenbrood toneel maken.
Wat wilde ik later mee gaan doen?
Suurdezen theater.
Suurdezen theater, de kiekende.
Dat wilde ik helemaal niet.
Ik wilde gewoon caratio van de en de wereld in, maar ja, dat zo liep het gewoon niet.
Nee.
Maar zo was het wel voor mij.
Maar in dat beroemd worden, maar wanneer voelde je voor het eerst dat je beroemd was?
Jeetje, eh, als ik beroemd was.
Ja, want wanneer gebeurde dat eigenlijk?
Want labirint, nou, dan kijk ik misschien twee suurdezen metende mensen.
Nee, minuis, denk ik, minuis de poes.
Dat was natuurlijk een grote film toen in die tijd.
Weet je wat we trouwens ook heel vaak niet hebben besproken?
Of dat we vaak over...
Ik kom helsje met duizend armen, want we hebben al het over de passie vrucht.

En onze gezamenlijke projecten, maar we hebben ook nog een echt mooie tijd doorgebracht op Ibiza met z'n tweeën.

Ja, met de lieve...

Teindokter.

Ja, nee.

En Willem van Sander.

Willem van Sander Bakhuizen, die heel laatste is ook verleden.

Rest in peace.

En hij was toen dan ziek bij toen we die film opnemen.

Maar dat is ook nog een project dat we samen hebben gedaan, even een zijspoort.

En ik heb ook weer gewoon naakt in een zwembad gingen springen enzo.

Oh, my God.

Ja, man.

Echt.

Zo veel naakt en gedoe.

En dat had ook Mike veel die later met ons in Red Light speelde.

Die had dan daar een t-shirt aan met Fuck Me Am Famous in die rol als personage.

En zij speelde, dat was het raar, want in het boek, ik kom helsje met duizend armen, toen kenden wij Ronald Gippard al, toen hij dat aan het schrijven was.

En een van die personages is op mij gebaseerd.

Maar dat was niet het personage dat ik speelde om het nog ingewikkelde te maken.

Ja, en ook niet het personage dat je speelde.

En wie het wel is, ga ik dus niet zeggen.

Dat is een prijsvraag voor de volgende keer.

Maar even terug naar Roem.

Even terug naar wanneer je doorhaat dat je beroemd was.

Nou, ik denk dus bij Minouce dat de kinderen in deze gingen vragen van...

Mijn poes zit op het dak, kan jij?

Of dat mensen echt dachten dat ik dat was.

En toen dacht ik, oh.

Nou, dat er veel mensen op mij afkwamen.

Dus niet om mijzelf, maar om wat ik had gespeeld.

En wat vond je daar toen van? Hoe dat voor het eerst een beetje begon te gebeuren?

Nou, ik denk dat ik dat in eerste instantie wel leuk vond.

Ik vond het toch gezien.

Ja.

En inderdaad, een handtekening hier of daar.

Dat vond ik wel bijzonder, denk ik.

Kan je dat niet zo goed herinneren?

Nee, ik zit dus ook dus heel erg te graven.

Ik weet nog wel dat op een gegeven moment...

Want ik was eigenlijk toneel heel veel aan het doen.

En ook net zoals jij.

Ik deed bijvoorbeeld een soort van one night stand met Paul van de Oest.

Weet je wel, maar dat zijn die dingen die heel erg door heel veel mensen gezien.

Ik zat heel erg in dat alternatieve circuit,
als het gaat om kleine films, korte films,
arthuisfilms, Nanook Leopold, dat soort dingen.

Maar toen weet ik nog dat ik op een gegeven moment
assisteerde ik te Boermans,
dat is een regisseur waar ik heel veel mee werkte,
met een cursus en die gaf een cursus aan Johnny De Mol,
een katjeschuurman.

Dus eigenlijk voor mensen die, soort van bekendere mensen,
die graag zich wilden verdiepen met spelen.

Toen liep ik met Johnny over straat.

Dat zijn we een keer zo gefotografeerd door een paparatie.

En toen weet ik nog wel dat ik dacht wat weird, wat heftig.

Maar dat was dus echt voordat ik zelf bekend was, ik weet het niet.

Ik denk, bij mij is echt bekendheid,
denk ik, zwartboek.

En ook wel,

ja, dat is gewoon hoe het werkt,
de wereld rijdt door.

Toen is het, de televisie,
en als je zelf aan een talkshow-tafel zitten,
heeft natuurlijk zoveel meer impact
dan wat dan ook.

Wij hadden natuurlijk wel allebei wel dat je in een bepaald circuit
bekent, dat je een interview deed met een parool,
of zo, omdat je een toneelstuk ging doen.

Maar of de Vrij Nederland of de Groene Amsterdammer.

Maar ik weet nog wel heel goed dat,
voordat wij onze generatie aantreden,
was er nog best wel een scheiding te aantreden,
niet?

Aantrad, sorry.

Voordat onze generatie aantrad,
was er best wel een scheiding tussen hoogcultuur en laagcultuur.

En toen eigenlijk tijdens ons het leven,
we gingen op een soapsterre in film spelen,
dat was echt nieuw.

En dat mensen ook spotjes gingen inspreken, dat was nadan.
Nadan.

En ook dat wij waren ook best wel gekke pioniers in.

Ik weet nog dat jij het bewijs ging doen,
dat we toen echt gesprekken daarover hadden.

Gewoon moet je dat nou doen, en dit en dat.

[Transcript] Carice & Halina / Roem

En nu zou je daar echt helemaal niet over,
de snapje van, oh, wat gaat dat betekenen?
En dus wij werden ook gezien
als actrices die eigenlijk
beide felden een beetje bespeelden.
Want ik werd ook heel erg aangekeken
binnen de toneelgezelschap,
waar ik werkte, de trust,
waar ik dan mijn eerste rol deed.
Dat ik ook inderdaad,
weet ik veel, een photoshoot voor de elegance deed,
zeg maar, aan de avant-garde, dat was toen echt zo van,
dat was nieuw, dat je dat mocht doen,
dat je in die tijd was,
als je echt een hardcore theateractrice was,
deed je dat niet, dan praat je alleen maar met de volkskrant.
Dus daar, dat associer ik,
als we het hebben over Roem.
Dat waren we wel een beetje, inderdaad,
dat klopt, dat het begon toen allemaal net pas te komen.
Ja, dat was heel nieuw,
en dat wij dus een beetje dachten van,
nou en, als je maar die zaal vol krijgt,
dan is het toch goed om...
En dat zat er best wel vroeg in,
vond ik bij mezelf ook,
bij de glamorous en feestelijk,
en ondertussen maak je ook kwaliteit,
of het nou een mooie film is,
zoals Minouze of een toneelstuk of whatever.
Maar dat was toen inderdaad,
daar werd er best wel nagekeken van,
want toen zijn we nou.
Ik weet ook nog wat het voor de eerste,
bij me barend en van Dorp,
dat was zo'n big deal,
dat je daar dan werd uitgenodigd.
Dat gaat ik iedereen aan om even te googelen ook.
Nee, dat gaat ik niet aan.
Dat was fantastisch.
En wat ik voor het eerst een interview gaf,
een diepte interview,
ik weet niet meer waar het voor het was.
En dat ik, ja,

toch eerst in de eerste val trapte van,
oh wat leuk, iemand is echt geïnteresseerd in mijn levensverhaal.
En toen ging ik dat allemaal vertellen,
met alle dingen,
en ik denk dat ik het ook wel graag wilde vertellen,
natuurlijk ook sommige traumatische dingen,
moet je soms overpraten,
om het maar gewoon te doorleven,
en mee te dealen.
Maar ik had me helemaal niet beseft
dat het heel erg moeilijk maakte,
en dat me dat ook voor de rest van mijn leven
zou achtervolgen.
Dat wou ik net zeggen,
want we hadden daar precies hetzelfde in.
Opeens gaat er iemand tegen over je,
die gaat je allemaal vragen stellen.
En dat is heel verleidelijk,
want dat voelt heel prettig,
want die mensen zijn vaak ook heel vriendelijk.
En zeker,
want het was ook allemaal nog de opkomst van het internet,
dus het was toen ook nog niet helemaal zo,
dat als je één ding zei,
dan is het wel achtervolg.
Dat is ook die hele discussie van waarom,
net als we het over moederschap hebben,
waarom heb je nou aan die documentaire meegedaan,
over de okévrouw, dan roep je toch ook over jezelf af.
Maar dat voortdurend, die balans,
dus wat geef ik weg?
Want er waren ook actrices die dan zeiden
heel ostentatief van, ik geef nooit interviews,
want ik wil het ministerie niet weghalen,
want ik wil gewoon dat mensen kunnen geloven,
de personages die ik speel.
En dan dacht ik altijd, jong, jong, houdig op.
Ik vond het altijd wel belangrijk,
nog van de generatie goede zalen,
lerenzalen, van een mooie theaterzaal
en een lege theaterzaal,
dat je kunt zo extreem is,
dat mensen er niet eens naar komen kijken.
Nou, ik ben wel heel erg van,

laten we die kaarten gewoon verkopen.
Laten we gewoon, wat maakt het nou uit?
En ik vind het ook nog steeds,
van daar deze podcast, want die is alleen maar dat,
dat als wij met onze eerlijkheid
mensen kunnen troosten en onszelf kunnen troosten,
dat is toch toch top.
Wat is daar mis mee?
Maar het is wel grappig dat inderdaad,
toen de televisie een beetje kwam
en inderdaad de wereld draait door,
en het internet kwam op en Twitter kwam op
en veel meer meningen en zo.
Ineens werd het wel een gevaarlijker eis.
En werd het...
Ik was heel bang
televisie te doen, weet je nog?
Ik ging er moest als het beta blokker slik,
dat deed ik echt niet voor me lol.
En mensen, ik dacht natuurlijk al,
dat wij het leukste vonden, wat er was,
om daar maar te zitten.
Ik denk dat dat is heel, dat hele duale
wat wij allebei hebben, dat je aan de ene kant,
jij noemde dat heel mooi in een eerder podcast,
overshare, dus juist heel erg
dat zon ligt zoeken en daar al je
donkere gedachten etaleren.
Nou, aan de andere kant zijn we allebei zo neurotisch
als de neten, want elke keer
als ik maar bij die wereld draait door zit, was ik ook bang
dat ik een paniek aanval kreeg, want live tv
dat was onontkambare.
Oh, wat een hel.
En nu zeg je eigenlijk nog steeds van ik doe geen live tv.
Ik durf het samen met jou wel,
omdat ik dan altijd moet lachen, of zo.
Ik denk altijd, ja.
Daarom deden we het ook vaak samen,
omdat ik het echt in mijn eentje sowieso niet wilde.
Ik heb het laatst één keer gedaan,
om onze serie te verkopen.
Toen was ik er niet, dus kon ik niet.
Toen was ik er niet, dus kon je niet mee.

[Transcript] Carice & Halina / Roem

Dus ik dacht, nou ja, maar dit is natuurlijk,
we hebben iets samen gemaakt, red lights,
en toen, dat was bij Ginec,
en het ontzettend leuk programma vindt overigens.
Maar ik was al zes jaar niet, maar na 6 uur
uit mijn huis geweest, zeg maar.
Ik was niet in slaapval,
en op de achtergrond moet je nog wat je zitten.
Ik had echt zo'n las van mijn ogen.
En toen kreeg ik er nou ook allemaal zo veel mensen
die zichzelf zo belangrijk vinden,
dat ze de rest niet interessant vinden.
Ik dacht, maar je hebt geen idee,
dat ik gewoon hier probeer,
iets nog wakker te blijven,
terwijl ik gewoon normaal gesproken om 9 uur
mijn bed liggen, omdat ik een kind heb
en verder niet veel kan.
Nee, en dat vind ik echt dat ik terugkijk.
Toen mij begonnen was het nog vrij simpel,
want je had inderdaad misschien
af en toe een klapsstoel,
een klapsstoel in de parool,
je had Barathe van Dorpje te paar,
witte man misschien weet ik niet meer,
maar dat was het.
En toen terwijl wij dus op beroemd werden,
kwam die enorme gekte van het internet.
Wij waren daar ook best wel vroeg,
ook vonden we interessant op Twitter ding.
Maar dat je dan inderdaad,
ik heb zo vaak gehad dat ik bij de wilderaar door ga,
alleen maar gekke doodsbedreigingen
of me uiterlijk over dit.
Dat was echt puur de recensie van je toneelstuk
of je film, weet je?
Dat was dan ook heel belangrijk,
oh my god wat hebben ze geschreven,
want nu denk je ja, bijvoorbeeld ook in Amerika,
kijken ze alleen maar naar de algoritme
en de data van wat er op social media wordt gezegd
over je film en op TikTok,
want de recensie is in de gerenomeerde kanten,
doen er helemaal niet meer toe.

En dat is wel, ik denk dat...

Dat zit toch op politieke partijen ook,
die dan net voor de verkiezingen
bij zo'n programma aanschuiven
en maar als je gewoon zo populair mogelijk overkomt,
dan gaat het helemaal niet meer over,
maar op de in-out.

Kijk maar, dan kan je nog een beetje leuk meekomen,
dan kan je nog een grap maken,
want anders moeten we je niet meer.

Nederland is een heel interessant land
om beroemd in te zijn, want weet je,
toen we de première hadden van Zwartboek,
een hele grote première,
en de koning,
de koning en de koning in.

Dus Maxman Willem-Alexander die zouden ook komen,
het was echt in Den Haag,
groot, groot, groter dan groos,
maar ze waren een beetje vergeten
dat er zouden ook zoveel mensen komen,
dan ging ik denk ik ook in verschillende zalen,
maar ook die koning en die koningin moesten over die rode loper,
toen werd jij toch helemaal aan de kant geduwd ofzo.

Ja weet ik nog, ja.

Je werd overloepig gewoon letterlijk.

Want zo van...

Ja precies, de beveiligers kwamen gewoon,
het was zo chaotisch,
niemand bedoelde daar ook iets slechts mee verder,
maar het was helemaal niet georganiseerd.

En dat soort situaties,
als je dus in Nederland heel bekend bent,
wat jij zeker bent,
dan er is eigenlijk niet echt een infrastructuur voor ofzo.

Want je bent...

Want we moeten wel normaal blijven doen,
als ik ga vragen mag er een beveiligers mee,
dat zou ik echt niet durven vragen.

Later is dat wel,
toen je het stalkers te maken kreeg,
dat werd weer wat anders,
maar het is toch een beetje van,
doe maar normaal, weet je toch?

[Transcript] Carice & Halina / Roem

Zeker, en dat is ook leuk.
Dat je in een heel nuchter zelf kan blijven,
lekker geaard, geworteld,
maar je zit ook bij zo'n linker soep.
Bij Falkery had je wel,
toen hadden we wel zo'n soort van
bodyguard,
bij die première en zo,
maar dat is dan natuurlijk ook omdat dat zo groot is.
Dat is vooral voor hem denk ik.
Ja, dat was vooral voor hem, precies.
Nee zeker, Jesus Christus,
dat is ook een next level van beveiliging,
maar dat is af en toe,
hier loop je gewoon over straat,
was ik een keer in New York,
was ik 16 of 17 of zo,
toen zag ik je ons brenglopen,
dat is gewoon lekker Nederlands,
was dat niet met jou?
Nee, dat ik ergens stond
binnen van de Hollende Keukensfestival,
wat van die dingetjes met eten,
en dat iemand mij herkennen van,
denk ik 30 meter afstand ofzo,
die zei van, hey, kom even hier,
kom even een foto.
En ook iemand die je gewoon pas vastpakt,
die omdraait en dan je vastpakt
maar we hebben lachen, he?
Ik moet wel zeggen,
want kijk, ik denk dat het heel duidelijk is,
Roem is totale gebakken lucht,
je hebt er geen zakkaan,
het is alleen maar verwarrend en vreemd.
Het is handig als je een keer een tafel hebt aan een restaurant.
Exact, dat is handig.
En het is een duister paard,
wat gewoon niet de mensen is ook,
waar je geen enkele invloed op hebt
en wat gewoon gallopeert,
en zeker met alle social media dingen,
kan het ook heel eng zijn,
dat heb ik je ook wel verteld,

dat toen ik in New York aankwam waar ik dus niemand kende
en op een latere leeftijd helemaal opnieuw moest beginnen,
vond ik het best wel genant,
dat ik af en toe merkte
dat ik het best wel een klein beetje miste.
Dus bijvoorbeeld als ik dan over straat liep ofzo,
en ik probeerde oogcontact,
omdat ik al letterlijk gewoon 4 dagen niemand gesproken had,
zeker nog in die start van die lockdown,
zoals er nog heel veel dicht in New York,
dus ik was letterlijk alleen thuis gewoon te wachten
en een beetje te schrijven.
En dan probeerde ik gewoon zo op straat
en toen ben ik toch gewend,
lang niet iedereen, 80% van de mensen heeft geen idee wie ik ben,
maar dan zijn er altijd wel mensen die lief terugkijken
of dat je even een praatje kan maken ofzo.
Ik heb hier eerder, moet ik dat een beetje ontwijken af en toe,
en dat iedereen echt zo naar je kijkt van,
waarom kijk je naar mij, weet je?
Waar je echt zo vol afschuw eigenlijk terugkijkt,
dan moest ik wel echt aan wennen.
En ik denk ook soms
dat bekendheid eigenlijk
het ouderwoorden uitstelt,
want vrouwen zeggen wel eens van langzaam verdwijnt je.
Dus als je een jonge meisje,
zeg maar, dan kijkt iedereen naar.
Dat is gewoon zo,
dat kunnen we allemaal heel veel doekjes omwinden
en waarschijnlijk ook naar jonge mannen.
En dan op een gegeven moment,
word je gewoon ouder en verdwijnen je
een klein beetje van het paring-dangstoneel.
Maar als je beroemd bent,
blijven mensen natuurlijk naar je kijken,
want dat is gewoon hoe het zit.
En als je dan opeens in een ander land gaat wonen
waar je helemaal nul context hebt,
dan val je opeens weer samen met je leeftijd.
Dan snap je dus ik,
in een heel ander land, dan ben je dan ook echt 46.
Terwijl ik hier kan ik soms best wel
over straat een beetje zo denken,

[Transcript] Carice & Halina / Roem

oh, kijk, gewoon iets meer naar de grond,
zodat ik niet in gesprekken terechtkom met mensen
over, whatever, en nogmaals,
dat is lang niet altijd zo'n 9 van de 10 keer
met niemand wie ik ben, maar
maar in Amerika weet echt niemand wie ik ben.
Daar ben ik dan gewoon een vrouw van 46 die er echt niet
toe doet, begrijp je?
En dat is ook heerlijk.
Maar als je heel alleen bent,
dan is het af en toe natuurlijk ook leuk
dat je wel een beetje aanspraak hebt, weet je?
En als je voelt dat er iets van referentie,
dat iemand iets van je kent, toch?
Al is het maar je loopaan
of dat je ergens voor staat of...
Nou, dat blijft maar even verslaafend.
Ja, dan word je dus geholpen en dat is ook wat
waarom mensen zo graag beroemd willen worden,
denk ik, want dat zit allemaal in ons een kind,
die gewoon gezien wil worden, een aai over de bol wil
en daar kun je heel veel over klagen van,
nee, iedereen kijkt naar mij en krijg ik geen cijtie,
maar als je dan opeens naar ergens anders bent
waar dat helemaal weg valt, en je dus opeens
naar ergens anders bent, dan valt je ook op
hoe er nog naar jongere vrouwen wordt gekeken
en hoe er niet meer...
hoe er gewoon dwars door je heen wordt gekeken
en dat vond ik een hele interessante ervaring.
Nou ja, dus dat is wel...
Daar ben ik ook weer op een andere manier naar rom gaan kijken
en zeker in deze tijd, waarin rom ook
een soort van nieuwe religie lijkt te zijn, iedereen wil beroemd worden,
dan ben ik ook blijer
dat toen wij van school kwamen van de toneelschool,
nu denken mensen echt, ik moet een brand worden
en als je bijvoorbeeld acteurs opgestuurd krijgt
in Amerika, dus je krijgt bijvoorbeeld suggesties
van een rol en staat daar allemaal achter
hoeveel volgers ze hebben.
Dat vind ik zo heftig.
Ben ik blij dat wij dat niet hadden
toen we zeg maar twintig waren

dat je daarmee bezig moet zijn.
Lord in heaven.
Maar je komt er nooit meer vanaf,
dat is het enige natuurlijk, je kan
nooit meer anoniem door het leven gaan.
Maar denk je niet dat als je echt
op een boerderij gaat wonen in Friesland?
Jawel, ik heb ook voor mijn gevoel
de afgelopen zes jaar
best wel onder een steen geleefd
en dat voelde toch een vrij anoniem
en ik kan ook best goed anoniem zijn.
Je hebt er altijd veel meer last van eigenlijk.
Dat ik van markantig karakteristieke kop heb.
Nee, dat is echt zo.
Mijn kop is gewoon een soort van irritant clownesk.
Dus je moet een pet opdoen.
Nee, maar zeker als wij bijvoorbeeld ook samen lopen
dan is het meestal wel raak.
Ik dacht ook altijd, wij maken zeker
met Ivo, is alles wat je doet
en op het theater is altijd politiek, denk ik dan.
Want ja, je vraagt toch aan mensen
het is ook subsidie.
Ik had dat altijd weg,
maar je komt ook heel erg door mijn ouders
en zo, dat je altijd denkt
dat je moet opkomen voor de zwakker
maar nu is het een beetje omgedraaid.
Want nu zie ik weer aan jou, maar ook aan Hadewijk.
Ik zie heel veel van mijn vriendinnen,
ze zijn juist heel erg
en dat vind ik ook heel vet
en ik ben ook heel trots, ik ben af en toe
zelfs doorgeïntimideerd
over feminisme, als ook Hadewijk ook
bijvoorbeeld, dat is heel actief en niet toe
en jij in het milieu
maar ook in dat met de vluchtelingencrisis
Hadewijk ook met de vluchtelingencrisis
ja, dus ik vind dat wel
en mijn zussen ook en zo, vind ik wel echt inspirerend.
Ik voel me nu eigenlijk een beetje achterop lopen
heel vaak had gevoeld in het begin

[Transcript] Carice & Halina / Roem

dat ging mijn eerste romantje
wat ik ooit heb geschreven, precession ooit,
genoeg ging daar ook heel erg over, van dat ik juist heel erg van...
Ja, maar waarschijnlijk was je bent.
Waar is de rest? Kom op, de barricade, hoe keers, weet je?
Wij hebben roem, we hebben niks te verliezen, we hebben zijn zo geprivileged.
Ja, voor mezelf denk ik dan
het enige wat ik kan bieden is maar die radicale
eerlijkheid, verder weken dan niet.
Gaan we even kijken. In your movies.
In my movies, my movies, die ik maak.
Ik denk inderdaad wel dat
ik, en daar heb ik
geen oordeel over andere mee, maar
voor mij voelt het echt
ik heb dat gevolg, die volgers
die ik nou eenmaal door alle onzin
heb opgebouwd.
Fantasie, dat is je film.
Nee, niet alleen.
Nee, maar ook dat, natuurlijk zijn ook dingen die ik wel
waar ik trots op ben, maar ook heel veel onzin
en een vereidigheid, een foto of whatever.
Maar dat ik dat nu om kan zetten
in iets
waar ik smaak kan.
Dus ik heb echt een,
dat heeft waarde voor mij gekregen.
Dus ik voel dat echt als een cadeau.
Ja, dat snap ik.
En dan precies, en dan
wordt roem dus ook weer, dan
betaal je die prijs ook veel, en prijs,
laten we eerlijk zeggen, wat we vaak hebben
die echt leiden in honger hebben,
betaal een prijs, maar
het kleine nadel wat roem dan heeft,
dat is dan ook beter te dragen want je
gewoon denkt, ja, maar ik heb een doel ermee.
Ik weet wat ik ermee ga doen.
En dat is voor mij ook wel heel erg
toen mijn men-up oprichtte, ons bedrijf,
en toen we zelf dingen gingen maken,
toen kreeg het voor mij echt een wortel.

Toen dacht ik echt van, ja, nu kunnen we gewoon onze gezichten inzetten voor dingen die wij echt belangrijk vinden. En dan kunnen we hopelijk op een andere manier maken, in het landschap dat ook nog steeds zo door mannen toen werd bepaald. Dus dat had ik een beetje met ons productie blijven, maar ik snap heel goed wat je zegt, dat het is ook zo dat als je helemaal, ja, kan verbinden aan iets wat zo in je hart zit, wat jij nu hebt, dan heeft het tenminste zin, ofzo. Ja, dat is ook payback time. Nu kan ik gaan zaaien. Ja, want je krijgt natuurlijk, sorry, niet zaaien. Ik kan ook eigenlijk gaan zaaien. Dat is ook zo, want het leven is sowieso nogmaals voor iedereen een fucking struggle. Maar, natuurlijk, wij steten allebei, je bent heel, ja, je zit echt in een positie waarin je ook heel veel naar je toekrijgt. Ja. Soms kan je dat niet dragen, want het kan ook heel goed zijn, bijvoorbeeld je zit in een toneel, zo kan ik even voor mezelf spreken. En mensen die zien daar van alles in, schrijven je allemaal brieven. En, maar jouw zelfbeeld is zo zwak. Je denkt je van de realiteit die zij zien. En dan is er gewoon ondraagelijk eigenlijk, omdat je echt denkt, jullie zien in mij dat ik ben en je denkt ook, ik speel een rol dat jullie weten niet wie ik ben, bla bla bla. Dat voelt eigenlijk alleen maar onveiliger. Het is heel eng, want je hebt dan toch niet echt gezien worden voor je gevoel. Nee. Weet je nog dat ik die gauwkalk kreeg? Dan had ik toen een lemmer dacht, geef hem niet aan mij, geef hem niet aan mij, geef hem niet aan mij. Omdat je niet echt aan het podium was. Ja, maar daarom vind ik zo verbaasd, want je zei laatst nog van, ik kan echt geen

speeches houden in het openbaar, niet op trouwerijen, beruilen of te begrafen is.
Ja, maar ik denk wel dat ik een kleine shift heb gemaakt in de afgelopen jaar, afgelopen 2 jaar misschien.
Maar is dat dan omdat het een doel heeft, wat groter is dan jij en dat kan je niet, als ik straks gaat trouwen, dan wil je dat niet doen.
Dan moet er iets van.
Maar het blijft nou, het is gewoon niet iets waar ik meteen heel blij van word.
Of niet, zeker niet vanuit mezelf.
Zo ga ik zo kunnen gaan praten.
Maar nu doe je het voor het eerst in je leven.
Ga je dat opeens doen?
Ja.
Maar ook omdat ik het doel groter vind dan mijn eigen excited is. Ik had ja gezegd al voordat ik kon denken, ik vind het eigenlijk heel eng.
En vroeger was dat andersom geweest.
Ik dacht ik vind het heel eng, dus ik doe het niet.
En wat was er even de context, want mensen denken echt, wanneer hebben we deze vrouw het over?
Wat? Een speech?
Wanneer? Waar?
Dat ik daar een biologisch ondergoed moet gaan dragen.
Dit was een speech bij de Big One.
Dat was een grote demonstratie in Londen waar 60.000 mensen demonstreren tegen de klimaatkrisis.
Maar in ieder geval zich druk maken over grote vervuilers en al het geld wat er naartoe gaat.
Dat knap hoor. Ik ben heel erg zwaar van je onder de indruk.
Ik wil nog wel dat ik een handtekening heb van Mart Smeets.
God beter.
Nou, je die wel hebben of kreeg je niet van?
Een bekende Nederlander handtekening aan het verzamelen was.

Zelf ook. Tanneke Hartzuiker.

Mart Smeets.

Wat? Tanneke Hartzuiker.

Nee.

Ik weet het niet zo niet heel ver.

Maar ik was zelf ook zo

een iemand die

dat leuk vond.

Op de uitmarkt en dan bekende Nederlanders potten.

Tuurlijk.

Ik ook.

Ik was wel fan van, weet ik vooral,

als ik in de eerste klas zat

en al helemaal weg van Mariette Sabel,

die later ook actrice is geworden

en die dan de hoofdrol speelde

in Mackie Messer of weet ik voor van het bericht,

dan was ik al helemaal...

Ik ben ook echt wel een fangirl wat dat betreft.

Maar ik ben nu wel echt in de fase

en zeker als je zo ver in Amerika bent.

Ik bewonder mensen nog wel

en ik ben echt onder de indruk van mensen,

goeie acteurs, dit en dat.

Maar ik heb ook zoiets van, jees,

crisis wat je dan gaat doen.

Of je toen je net zei over Isabelle Perk,

of wel eens, een klein jointje hier of daar,

die tijd.

Oma achter die marijuana...

Die Indiaanse zak, die markt had gekocht

waar je zeven uur over getwijfeld bent,

waar je vriend Gerben,

ik kreeg trouwens een SMS van iemand over dat verhaal.

Wat?

Nou, iemand die me letterlijk uitleggen wie dat was.

Echt?

Ja, Henry Gerben, Gart Gart.

Echt Bert Kalsen, heet-ie.

Ja, is dat een journalist?

Ja, dat is mij daadwerkelijk uitgelegd.

Ik weet niet of dit het er werkt.

Wat ga ik nog?

Nee, maar ik ben altijd in de tijd

dat ik nog wel eens een spliff rookte.
Dat ik dan toch wel bij de Oostpol zat.
Nee, dat ik...
Wie is dit eigenlijk?
Dat is gewoon een typetje.
Nee, ik heb nu ook een typetje.
Ik wil gewoon ook een beetje scoren.
Maar ik denk dat het gewoon niet lukt, maar gewoon niet.
Ik probeer het steeds, maar het lukt niet.
Maar toen weet ik dus dat ik dat rook geroogt had.
Dan had ik dus inderdaad Isabelle Perk op moeten.
Die zeede het in Den Haag.
En toen liep ik weg.
En toen zei ik nog toch iemand die het even buitstond.
She may be the queen of cinema, but I'm the queen of grass.
Zijn jij dat?
Ja.
Dat je ze stoot.
Dat is een apie.
Wat schattig.
Maar toen gingen we op een gegeven moment
waren we in een festival een kritij met Instinct.
En toen wisten we ze, is hier ook.
Dat is ergens helemaal hoog in de bergen, kwamen er zeer...
Kritij?
Hoe heet het ook alweer?
Lezaak.
Wij glijden daar trouwens over die sneeuwvlakte.
Ik weet je nog echt.
Het is totaal een oude vandaag.
En toen hoorden we ze, is hier, is hier.
Toen begrepen ze dat iemand...
Ze zitten daar te lunchen met allemaal jonge acteurs of filmmakers.
Je doet gewoon even naar de toegaan.
En toen jij was helemaal nerveus.
Het was echt een lief trillend blaadje.
Had ik je vast.
En toen liepen we daar naar binnen.
En toen...
Zo'n keer.
Ik heb hem al iets gezegd.
Een heel klein dingetje.
Dat was zo lief.
Ik durf wel helemaal niks.

Maar ze kwam wel.
Ze kwam kijken.
Dat was zo trood.
Toen zij dat goed vond.
Toen dacht ik echt, nu kan ik sterven.
Dat was wel echt een fanmoment.
Jezus.
Wat vind je van dit?
Is dat de tijd die afgelopen is?
Niemand heeft zo'n brein als jij.
Nee, dat weet ik.
Toen dacht je dat ik dit een klok was.
Nee, ik dacht dat je een tune ging doen van zo'n afgelopen.
Nee, dit is een liedje van Billy Eilish.
Maar ik weet niks van muziek.
Vie is for Vendetta.
Oh, ja.
De film.
We moeten nog een film bespreken.
Vie is for Vendetta.
Vendetta.
Die zit erin.
Natalie Portman, goeie actrice.
Ik zou ook wel Starstruck van zijn.
Ik ben nooit echt omhoogd.
Heb je die omhoogd?
Nee.
Prima actrice.
Ik ken haar van Leon.
Toen was ze nog heel klein.
Als die Jackie Kennedy vond ik wel een vet film.
Dat is echt een goeie actrice.
Ze speelt dus in Vie voor Vendetta.
En die is dus de zin bij Perma Network.
Maar wanneer eigenlijk?
Dan moet je even een shownoots kijken.
Dat weten we wel.
12 mei om half negen, vrijdag.
12 mei om half negen.
En in die shownoots, wat kun je daar ook weer vinden?
In de shownoots van deze aflevering.
Kunnen jullie bekijken.
Op welke kanalen je een Perma Network kunt vinden?
Wow.

Dit zit echt indrukwekkend.
Dan zie je dat toch een actrice is.
Ze doet wel zoals ze allemaal niet snapt.
Dat is ook een radio gedaan ook.
Heb jij ook veel stemmetjes ingesproken?
Ik weet nog een keer, had ik eindelijk een stem.
Ik wilde heel graag stem worden.
Oh my God.
Maar jij vindt mijn stem volgens mij echt irritant.
De rest van de wereld ook.
Dus ik moet auditie doen, auditie doen, auditie doen.
Niemand wilde me hebben.
Toen het eind kreeg ik knor of iets.
Ik helemaal geklaan.
Ik helemaal in mijn sas, helemaal blij.
En toen op een gegeven moment hoor ik dus op de radio.
Diezelfde spot ingesprokene Hans Kesting.
Als ik op vervangen.
Als ik op vervangen.
Stem werd gewoon niet.
Bij mij hoorde ze uit dat als ik dan zo'n stemmitje moest doen.
Dan zei ik van glashelder.
Dan zeiden ze altijd daarna,
kan het iets vrolijker?
Mijn stem zit vrij naar zaal.
En toch wel een beetje, ja.
Maar dan ook niet.
Ik denk heel vaak dat het doet zelf dan.
Maar doe je wel eens.
Ben je een stemactiezen?
Ja, ik doe wel voiceovers.
Ik heb net echt voor Auschwitz bijvoorbeeld.
In het museum een hele ding ingesproken.
En je hebt alle vrouwen ingesproken?
Integraal dagboek.
Het dagboek Integraal ingesproken, ja inderdaad.
En heb je niet ook allemaal natuurfilms lopen in spreken?
Ja zeker.
Dat was een tijd dat ik heel veel mijn stem verleende aan allerlei...
Maar ben jij een dierenvriend?
Weet jij het? Zou je jezelf om schrijven als een dierenvriend?
Ik weet nog een keer dat ik was karnau.
En het is weer in Rwanda.
Het is een berg gorillen.

[Transcript] Carice & Halina / Roem

Als je uitgestorven soorten te tellen.
Ik vind het wel indrukwekkend.
Ik ben wel bang voor dieren.
Maar ik vind het ook lief.
Maar heb jij een huisdier?
Ik ben allergisch.
Ik wil dus altijd al een kat.
Maar mijn zussen pakken die katten steeds van mij af.
Maar goed, dat is een ander verhaal.
We moeten een andere keer maar verteld worden.
Nou trouwens, vind ik op zich nog wel een leuke idee voor New York.
Nou, is het zielig?
Ik ben eenzaam. Ik ben 47.
Ik heb geen partner.
Dan krijg ik geen hond.
Van wie?
Ik ga afsluiten.
Het is twee over.
Het is vijf voor twaalf.
Nou, anyway.
Het is heel erg bedankt voor het luisteren.
Dit was de aflevering over Roem.
Tips en tricks is word niet beroemd.
Dat komt eigenlijk op neer.
Het is gewoon niets.
Het is gebakken lucht.
Het slaat helemaal nergens op.
We gaan allemaal dood.
Het is gewoon allemaal...
Laat het los.
TV Gelderland 2021